

РЕШЕНИЕ

№ 25963

гр. София, 30.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав, в
публично заседание на 24.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **7642** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по жалба на „ХРАБРОВО УИНД 2“ ООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя А. Д. П., чрез адв. К. Р. Л., срещу Решение № Ц - 18 от 18.06.2021 г. на КЕВР. В частта му по т. 1 Комисията е определила считано от 01.07.2013 г., преференциална цена на електрическата енергия, произведена от вятърни електрически централи, с инсталирана мощност над 1 MW, в размер на 122,50 лв./ MWh без ДДС, а в частта му по т. 2 считано от 31.07.2015 г. нетното специфично производство (НСП) на електрическа енергия, въз основа на което е определена преференциалната цена по т. 1 в размер на 2 325 kWh/kW, като НСП за електрическа енергия е приложимо от датата на влизане в сила на изменението на чл. 31, ал. 5, т. 1 от Закона за енергията от възобновяеми източници, обн. ДВ, бр. 56 от 2015 г.

В подадената срещу решението на КЕВР жалба „Храброво Уинд 2“ ЕООД твърди нищожност, респективно незаконосъобразност на Решение № Ц-18 от 18.06.2021 г. в неговата цялост. По отношение на Решение № Ц-18 от 18.06.2021 г., в частта му по т. 2, с което е определено нетното специфично производство за групата производители с Протоколно определение от 03.11.2022 г. съдът е спрял настоящото производство до приключване с влязло в сила съдебно решение по адм. дело № 7640 от 2021 г. на Административен съд София-град (АССГ), Трето отделение, 51 състав. С Решение № 1565 от 10.03.2022 г. по адм. дело № 7642 от 2021 г. на Административен съд София-град, Трето отделение, 51 състав съдът е отхвърлил жалбата на „Храброво Уинд 1“ ЕООД като е приел, че решението на КЕВР в тази част не е нито нищожно, нито незаконосъобразно. Решението на АССГ е обжалвано пред Върховния административен съд, като с Решение № 9990 от 08.11.2022 г. по адм. дело № 4609 от 2022 г. на ВАС, същото е оставено в сила.

Жалбоподателят оспорва с жалбата решението като нищожно, евентуално незаконосъобразно. Твърди се, че същото е незаконосъобразно поради неспазване на установената форма за издаване на административния акт, допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при издаването му, противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие на издаденото решение с целта на закона. Моли да бъде прогласена нищожността на Решение № Ц-18/18.06.2021г., евентуално – да бъде отменено като незаконосъобразно. Моли да му бъдат присъдени сторените в производството по делото разноски. В проведеното съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Л., която поддържа жалбата и моли тя бъде уважена, като допълнителни доводи излага в писмени бележки. Претендира разноски по представен списък. Поддържа възражението си за прекомерност на възнаграждението на заинтересованата страна.

Ответникът - Комисията за енергийно и водно регулиране, чрез юрк. Р. и юрк. М., оспорва жалбата, като я счита за неоснователна по съображения, изложени в писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна „Национална електрическа компания“ ЕАД, чрез юрк. А., изразява становище за неоснователност на жалбата, моли съда да потвърди оспореното решение, като правилно и законосъобразно. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – „Фонд „Сигурност на електроенергийната система“ не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Заинтересованата страна – „Енерго Про Продажби“ АД, чрез адв. К., счита, че жалбата следва да се остави без уважение и моли за присъждане на разноски по представен списък на разноските.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, след като се запозна с жалбата и доводите на страните, въз основа на събраните доказателствата, установи следното:

Жалбата в една част е допустима - подадена е в срок, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, от лице, което има правен интерес от оспорването, за жалбоподателя е налице личен и пряк интерес от оспорването на акта, в частта му по т. 1.

По същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА, в частта по т. 1 от Решението.

С Решение № Ц-30 от 29.11.2017 г. Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР, Комисията), считано от 01.07.2013 г., е определила преференциална цена, без ДДС, за изкупуване на електрическа енергия, произведена от вятърни електрически централи (ВтЕЦ) с инсталирана мощност над 1 MW, в размер на 122,50 лв./MWh, при нетно специфично производство (НСП) в размер на 2 325 kWb/kW. Посоченото решение е постановено след отмяна от съда на Решение № Ц-19 от 28.06.2013 г., на Държавната комисия за енергийно и водно регулиране (ДКЕВР), в частта му по раздел I, т. 11 относно определяне на преференциални цени за изкупуване на електрическа енергия, произведена от ВтЕЦ с инсталирана мощност над 1 MW.

„Храброво Уинд 1“ ЕООД е обжалвало Решение № Ц-30 от 29.11.2017 г. на КЕВР, като във връзка с подадената жалба е било образувано адм. дело № 13914 по описа за 2017 г. на Административен съд София-град, по което е постановено Решение № 7498 от 11.12.2018 г., с което съдът е отменил Решение № Ц-30 от 29.11.2017 г. на КЕВР. С Решение № 509 от 24.01.2019 г. АССГ е допълнил

свое Решение № 7498 от 11.12.2018 г. по адм. дело № 13914 по 2017 г. и постановил, че връща административната преписка на КЕВР за ново произнасяне съобразно указанията по тълкуването и прилагането на закона.

Решение № 7498 от 11.12.2018 г. на АССГ по адм. дело № 13914 от 2017 г., за отмяна на Решение № Ц-30 от 29.11.2017 г. на КЕВР е обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд (ВАС), въз основа на което е образувано адм. дело № 3610 по описа за 2019 г. С Решение № 12663 от 14.10.2020 г., ВАС, Трето отделение е оставил в сила Решение № 7498 от 11.12.2018 г. по адм. дело № 13914 от 2017 г. и Решение № 509 от 24.01.2019г, по адм. дело № 13914 от 2017 г. по описа на АССГ. В мотивите на Решение № 7498 от 11.12.2018 г. по адм. дело № 13914 от 2017 г. АССГ е установил, че оспореният административен акт не е нищожен, предвид извършената служебна проверка по чл. 168 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), но същият е незаконосъобразен поради неспазване на установената форма и допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.Посочил е, че съгласно чл.59, ал. 2, т. 4 от АПК административният акт следва да съдържа мотиви - фактическите и правни основания за издаването му, а в случая в акта липсват фактически основания, въз основа на които да може да се установи по какъв начин е определено нетното специфично производство и определената въз основа на това преференциална цена за закупуване на електрическа енергия, произведена от вятърни електрически централи с инсталирана мощност над 1 MW, при нетното специфично производство в размер на 2 325 kWh/kW.

Според АССГ, размерът на нетното специфично производство на електрическа енергия следва да се установи от КЕВР въз основа на данните за средногодишното производство на електрическа енергия от 1 kW инсталирана мощност, послужили за определяне на съответните преференциални цени съгласно решението на КЕВР, след приспадане на собствените нужди, което обаче не е посочено никъде.Посочил е още, че неясно остава дали и как са определени собствените нужди от електрическа енергия, които би следвало да се приспаднат от средногодишното производство на електрическа енергия, съгласно § 1, т. 29 от Допълнителните разпоредби на ЗЕВИ. Същите не са отразени като стойност, като не е посочена и методика за определянето им.Посочил е, че няма доказателства, че съществува като документ финансов модел и че той е послужил при издаването на Решение № Ц-30 от 29.11.2017 г. на КЕВР.

В мотивите на своето решение ВАС е установил, че е правилен изводът на АССГ, че КЕВР не е изпълнила задължението си по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, като в административния акт не се съдържат фактически и правни основания, обосноваващи извода за определяне на преференциална цена в посочения размер и определеното нетно специфично производство. ВАС е посочил, че в решението на КЕВР се съдържат подробни указания, дадени с отменителното решение на съда, относимите критерии по чл. 32, ал. 2 от ЗЕВИ за образуване на цената, но са изведени стойности на ценообразуващите елементи, без посочване на фактите и обстоятелствата за тяхното обосноваване, съответно без извършен анализ. Съгласно чл. 173, ал. 1 от АПК, след като обяви нищожността или отмени административния акт, съдът решава делото по същество, когато въпросът не е предоставен на преценката на административния орган. Извън тези случаи, както и когато актът е нищожен поради некомпетентност или естеството му не позволява решаването на въпроса по същество, съдът отменя административния акт и изпраща преписката на съответния компетентен административен орган за решаване на въпроса по същество със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона (чл. 173, ал. 2 от АПК).

С оглед изложеното, предвид отменителното съдебно решение и разпоредбите на АПК, КЕВР е следвало да се произнесе с ново решение вместо отмененото, като спази указанията на съда по тълкуването и прилагането на закона, което налага и технико-икономически анализ на фактите и обстоятелствата, релевантни към момента на определяне, на преференциални цени за изкупуване на електрическа енергия, произведена от вятърни електрически централи с инсталирана мощност над 1 MW, които да бъдат прилагани, считано от 01.07.2013 г., и при съответното НСП, което е приложимо от датата на влизане в сила на изменението на чл.31, ал. 5, т. 1 от ЗЕВИ, обн.ДВ,бр. 56 от 2015г.С оглед на изложеното и КЕВР се произнесъл с ново решение вместо отмененото, при извършване на необходимия анализ.

В изпълнение на съдебното решение, на закрито заседание на 18.06.2021г. КЕВР, в състав „Енергетика“, е приела процесното Решение № Ц - 18, с което е определила, считано от 01.07.2013г., преференциална цена на електрическата енергия, произведена от вятърни електрически централи с инсталирана мощност над 1 MW, в размер на 122, 50 лв./MWh /т.1/ и е установила, считано от 31.07.2015г. НСП на електрическа енергия, въз основа на което е определена, считано от 01.07.2013г., преференциална цена на електрическата енергия , произведена от вятърни електрически централи с инсталирана мощност над 1 MW /т.2/.

Жалбоподателят оспорва решението на Комисията в частта по т. 1 и по т.2.

В частта по т. 2 – относно установеното нетно специфично производство на електрическа енергия, въз основа на което е определена преференциалната цена на електрическата енергия, произведена от вятърни електрически централи с инсталирана мощност над 1 MW:

С Протоколно определение от открито съдебно заседание от 03.11.2022 г. съдът е спрял настоящото производство до приключване с влязло в сила съдебно решение по адм. дело № 7640 от 2021 г. на Административен съд София-град (АССГ), Трето отделение, 51 състав, тъй като е приел наличие на преюдициалност.

С Решение № 1565 от 10.03.2022 г. по адм. дело № 7640 от 2021 г. на Административен съд София-град, Трето отделение, 51 състав съдът е отхвърлил жалбата на „Храбово Уинд 1“ ЕООД като е приел, че решението на КЕВР в тази част не е нито нищожно, нито незаконосъобразно. Решението на АССГ е обжалвано пред Върховния административен съд, който с Решение № 9990 от 08.11.2022 г. по адм. дело № 4609 от 2022 г. по описа на същия съд е оставил в сила решението на АССГ.

Предвид това и на основание чл. 159, т. 6 от АПК следва да се прекрати образуваното производство по жалбата на „ХРАБОВО УИНД 2“ ООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя А. Д. П., чрез адв. К. Р. Л. срещу Решение № Ц-18 от 18.06.2021 г., в частта му по т. 2, с което е определено нетното специфично производство за групата производители.

По отношение на жалбата срещу Решение № Ц-18 от 18.06.2021 г., в частта му по т. 1, с което е определено цена за групата производители: По изложените аргументи за нищожност, в конкретния случай КЕВР се е произнесла с Решение № Ц-18 от 18.06.2021 г., при спазване на дадените задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона в Решение № 7498 от 11.12.2018 г. на Административен съд София-град по адм. дело № 13914 от 2017 г., оставено в сила с Решение № 12663 от 14.10.2020 г. по адм. дело № 3610 от 2019 г. на ВАС, Трето отделение.

С цитираните съдебни решения е отменено Решение № Ц-30 от 29.11.2017 г. на КЕВР. Предвид връщането на преписката за решаване на въпроса по същество, КЕВР е следвало да се произнесе с ново решение вместо отмененото, като спази указанията на съда по тълкуването и прилагането на закона, което е наложило и технико-икономически анализ на фактите и обстоятелствата, релевантни към момента на определяне, на преференциални цени за изкупуване на електрическа енергия, произведена от вятърни електрически централи с инсталирана мощност над 1 MW, които да бъдат прилагани, считано от 01.07.2013 г., и при съответното НСП, което е приложимо от датата на влизане в сила на изменението на чл. 31, ал. 5, т. 1 от ЗЕВИ, обн. ДВ, бр. 56 от 2015 г. Указанията са във връзка с излагане на подробни мотиви относно механизма на установяване на НСП.

Съгласно чл. 32, ал. 1 от Закона за енергията от възобновяеми източници (ЗЕВИ), в относимата редакция, ДВ, бр. 35 от 2011 г. „Държавната комисия за енергийно и водно регулиране ежегодно до 30 юни определя преференциални цени за изкупуване на електрическа енергия, произведена от възобновяеми източници, с изключение на енергията, произведена от водноелектрически централи с инсталирана мощност над 10 MW.“, като в ал. 2 са изброени ценообразуващите фактори, които КЕВР следва да отчита при формиране на съответните преференциални цени. Така чл. 32, ал. 2 от ЗЕВИ предвижда, че преференциалните цени се определят в конкретния случай по реда Наредба за регулиране на цените на електрическата енергия отм., ДВ бр. 38 от 23.04.2013 г. като се отчитат видът на възобновяемия източник, видовете технологии, инсталираната мощност на обекта, мястото и начинът на монтиране на съоръженията, както и:

- „1. инвестиционните разходи;
2. нормата на възвращаемост;
3. структурата на капитала и на инвестицията;
4. производителността на инсталацията според вида технология и използваните ресурси;
5. разходите, свързани с по-висока степен на опазване на околната среда;
6. разходите за суровини за производство на енергия;
7. разходите за горива за транспорта;
8. разходите за труд и работна заплата;
9. другите експлоатационни разходи. “

Идентични разпоредби, описващи ценообразуващите елементи се съдържат и в нормите на чл. 19а и 19б от Наредба за регулиране на цените на електрическата енергия, отм., а в чл. 10 и сл. от НРЦЕЕ, отм. се съдържа подробно описание на конкретните изчисления и формули, по които се пресмятат стойностите на ценообразуващите елементи.

От цитираните разпоредби е ясно, че същите са с императивен характер, т.е. извън оперативната самостоятелност на КЕВР е да въвежда нови, различни от законоустановените ценообразуващи елементи. В тази връзка е и практиката на ВАС, в която предмет на оспорване на Решение №

Ц-010 от 30.03.2011 г., в частта, с която е определена, считано от 01.04.2011 г. преференциална цена за продажба на електрическа енергия от възобновяеми енергийни източници и водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 М., без ДДС, по т.7 - „Водноелектрически централи под 10 МВ, въведени в търговска експлоатация преди 19 юни 2007г. / видно от мотивите на Решение № 2126 от 13.02.2013 г. по адм. дело № 5492 от 2011 г. оставено в сила с Решение № 16953 от 17.12.2013 г. по адм. дело № 7175 от 2013 г. на ВАС, при определяне на преференциалните цени на производители на електрическа енергия КЕВР не може да се ръководи от различни, освен нормативно установените критерии. В предходните регулаторни периоди при определяне на преференциални цени с Решение №Ц-15 от 31.03.2008г., Решение МЦ-04 от 30.03.2009г. и Решение Ц-018 от 31.03.2010г. на ДКЕВР при приложение на същата нормативна уредба, не е въвеждан времеви критерий - "въведени в търговска експлоатация преди 19 юни 2007г.". Допустими и нормативно относими са въведените при определянето на преференциални цени критерии по т.2 и т.3 от обжалваното решение съгласно чл.19а, ал.2 от НРЦЕЕ при съобразяване схемата на хидроенергийния обект по чл.39 от Наредба №14, на основание, на който се е мотивирала ДКЕВР/.

Съгласно чл. 10 от ЗЕ КЕВР е единствено компетентният орган да извършва дейностите по регулиране в енергетиката, а съгласно чл. 31, ал. 1, т. 1 от ЗЕВИ само КЕВР може да определя преференциални цени на електрическата енергия произвеждана от ВИ.КЕВР може да определи размера на преференциалните цени, при строго спазване на предвидените в нормативната уредба ценообразуващи фактори и елементи. В процесното решение КЕВР е следвало да посочи източниците, които са обосנוвали размерът на ценообразуващите елементи. В тази връзка под черта са посочени материалите, които Комисията е ползвала, тъй като повечето от тях са на чужд език, точен превод на относимите части е представен и са приети като доказателства по делото на л. 241 – л. 290 от том I от делото, същите са били ползвани и от вещото лице при изготвяне на приетата по делото експертиза на вещото лице по допуснатата СИЕ, която съдът изцяло кредитира.

На следващо място жалбоподателят твърди незаконосъобразност на Решение № Ц-18 от 18.06.2021 г. на КЕВР, в частта му по т. 1, като постановено в противоречие с чл. 31 от ЗЕ. В тази връзка са изложени само оплаквания, без да са подкрепени с доказателства, които се отнасят за конкретния производител - „Храбово Уинд 2“ ЕООД. Изложените аргументи от жалбоподателя са неотнормими поради следното: Принципни положения при определяне на преференциалните цени за изкупуване на електрическа енергия, произведена от ВИ:Изчислителният модел представлява по същество регулаторна рамка, която осигурява на инвеститора заложената възвръщаемост за годините на експлоатация, при спазване на заложените параметри в него. Той не е индивидуален модел за отразяване на конкретните особености и разходи на отделен участник в групата, ограничена по инсталираната мощност. Видно както от оспореното решение, така и от предходните такива, от законодателя се следва да се определя цена за цялата група производители, а не цена за отделните централи като се отчитат спецификите на всеки един производител. В тази връзка се явяват необосновани и оплакванията на жалбоподателя, че конкретно по отношение на неговата електроцентрала цените са необосновано ниски. Посоченият аргумент е неоснователен, с оглед целта на закона, така и неправилен по отношение преценката за законосъобразност, тъй като същият е свързан с конкретни решения на собственика на електрическата централа и икономически фактори от значение за него.

В жалбата неоснователно се твърдят нарушения на принципите заложи в чл. 31, т. 1, т. 2 и 4 от ЗЕ. Жалбоподателят счита, че в противоречие с чл. 31, т. 1 от ЗЕ КЕВР е определил

преференциалните цени въз основа на „непрозрачни ценообразуващи елементи“. Точният текст на цитираната разпоредба обаче гласи „цените да са недискриминационни, основани на обективни критерии и определени по прозрачен начин“. В конкретния случай не са налице твърденията от жалбоподателя непрозрачни ценообразуващи елементи, тъй като същите са изчерпателно изброени както в ЗЕВИ, така и в НРЦЕЕ, отн., като КЕВР е посочила и кои източници е ползвала.

По отношение на изложените оплаквания в жалбата свързани с инвестиционните разходи и в тази част на жалбата отново се излагат икономически аргументи. Освен, че същите са свързани с целесъобразността на оспорения акт и подлежат на преценка от Комисията, оправомощена да определя съответните преференциални цени, те не са подкрепени и с никакви доказателства. По отношение на инвестициите изцяло въпрос за икономическо решение е какви средства ще бъдат изразходвани за съответната техника и съответно какъв ще е размерът за транспортни, административни и други разходи.

Съгласно заключението на вещото лице по допуснатата по делото СИЕ, от извършената проверка на доказателствата и Решение № Ц-19 от 28.06.2013 г. действащо в периода 01.07.2013 г. - 30.06.2014 г. е установено, че приетият размер на инвестиционните и експлоатационни разходи от КЕВР е формиран на база извършено проучване и данни от презентация на IRENA „Renewable Power Generation Costs in 2012“ (irena.org) от 14.01.2013 г. с отчетни данни за 2011 г. и 2012 г. (посочено и на стр. 14 на Решението).

1. Инвестиционни разходи: Размерът на инвестиционните разходи отразява всички инвестиционни разходи за оборудване и съоръжения, специфични инвестиционни разходи за технологията, включващи електрическите инсталации и турбини, стоманени конструкции, разходи за развитие на проекта, включително идейни и технически проекти, административни разходи и такси, разходи за присъединяване на енергийния обект, както и други непланирани инвестиционни разходи. С оглед спецификата на изграждане и експлоатация на централи, произвеждащи електрическа енергия от възобновяеми източници, в т.ч. ВТЕЦ, при формирането на преференциалните цени за произвежданата от тях енергия, основен дял заемат инвестиционните разходи.

Най-голям дял от инвестиционните разходи е този на вятърните турбини и варира от 70% до около 90%, като за реализиране на проект за изграждане на ВТЕЦ към февруари 2012 г. е отчетена най-ниска цена на турбините в К., която достига нива от 600 \$ за 1 kW инсталирана мощност.

Според данни на IRENA от доклада „Overview Renewable Power Generation: Costs in 2012: An Overview“ (стр. 31), през 2012 г. е отчетена цена на вятърните турбини в размер на 1 270 \$ /kW в С. американски щати.

На следващо място, по данни от публикация на IRENA „Renewable Power Generation Costs in 2014“ (стр. 3), е посочено, че цените на вятърните турбини в периода от 2009 г. до 2014 г. намаляват с почти 1/3, като средните разходи за инсталирани ВЯЕЦ е около 2 000 \$/kW (стр. 17 и стр. 18, фиг. 4), като през 2013 г. дела на вятърните турбини от общата стойност на инвестиционните разходи могат да представляват до около 84% или средно между 64% и 74% от общите разходи. След този период цените на вятърните турбини претърпяват спад, като в периода февруари 2011 г. - февруари 2014 г. варират между 931 \$ /kW и 1 174 \$/kW, което представлява спад от около 30% спрямо горепосочените пикови цени от 2009 г. Видно от изложените данни се потвърждава намалението на инвестиционния разход през 2013 г. в размер

на 1 174 \$/kW, или със 7,6%) спрямо 2012 г., когато са в размер на 1 270 \$/kW.

В допълнение, по данни от извършения анализ на IRENA, средните общи разходи за нови ВТЕЦ през 2013 г. са намалели в резултат на увеличения производствен капацитет на вятърни турбини в К. спрямо търсенето на вътрешния им пазар, като в резултат цените през 2007г. са в размер на 1 036 \$/kW, за 2011 г. са в размер на 628 \$/kW, след което през 2014 г. са в размер на 676 \$/kW, или през посочения период намалението е с 34,75%. В резултат на горното, К. изнася производството си на международните пазари, което от една страна води до спад в цените на вятърните турбини в международен план, а от друга позволява на производителите от други страни да се възползват от възможността да закупят вятърни енергийни системи на най-ниски цени.

В тази връзка в анализа на IRENA се посочва, че през 2013 г. в С. разходите са спаднали в размер на 1 657\$/kW спрямо 2 300 \$ /kW за 2009 г., а за К. средният размер на инвестиционните разходи за 2013 г. и 2014 г. са в размер на 1 310 \$/ kW.

С оглед горното и предвид данните от извършения анализ в посочения доклад на IRENA за 2013 г., обхващащ страни като К., С. и Европа, разходите за вятърни турбини варират от около 649 \$ /kW до около 1 360 \$/kW.

Предвид това, за нуждите на определянето на преференциалните цени за изкупуване на електрическа енергия произведена от ВТЕЦ, с инсталирана мощност над 1 MW, е взет предвид общият инвестиционен разход от 1 060 евро/ kW (2073 лв./kW) за изграждане на подобен вид ВТЕЦ за 2012 г., определен в Решение № Ц 018 от 26.06.2012 г. на КЕВР, като същият е коригиран с около 5,7% за 2013 г., с оглед отчитане на намалената стойност на турбините. В тази връзка е обосновано да се приеме среден размер на инвестиционните разходи от 1 000 € /kW за изграждане на ВТЕЦ през 2013 г., като при изчисляването им е взет предвид съответният среден курс долар/евро за 2013 г. В допълнение е посочено, че при цена за турбините в диапазон от 649 до 1 360 \$/kW, размерът на инвестиционния разход за турбини се равнява на 487 евро/kW , или 952 лв./kW , като при горната граница е в размер на 1 020 евро/kW , или 1 995 лв./kW .

Отчетен е също опитът в Р България във връзка с изграждането на нови ВТЕЦ, който следва международния такъв в тенденциите към намаляване на размера на инвестициите в тази област.

Предвид горното, инвестиционните разходи за изграждането на нови ВТЕЦ с инсталирана мощност над 1 MW, за kW инсталирана мощност е обосновано да бъдат в размер на 1 956 лв.

Експлоатационни разходи: Допустимите експлоатационни разходи, са свързани с експлоатацията и поддръжката на съоръженията, съобразно съответните технически стандарти. Те се формират основно от разходи за ремонт и поддръжка, застраховки, административни разходи и др., които са осреднени за периода на изчислените анюитетни цени. В публикацията на IRENA „Renewable Power Generation Costs in 2014“, е посочено, че експлоатационните разходи за ВТЕЦ в К. възлизат средно на 0,06 USD/kWh, или 0,05 €/kWh, а за С. А. средната стойност е 0,07 USD/kWh или 0,05 €/kWh, докато за проектите в Европа са в размер на 0,17 USD/kWh или 0,13 €/kWh.

В резултат на извършения анализ от IRENA на горните стойности на разходите за електрическа енергия от вятър, нещата лице е обобщило, че трансформацията на енергийния сектор чрез възобновяеми енергийни технологии, води до технологични подобрения, намаляване на разходите, както и до конкурентност на пазарите на технологии за ВИ, при което очакванията са през 2013 г. разходите за вятърна енергия да спаднат с 10%. В резултат разходите за оборудване

за технологии за възобновяема енергия намаляват, а самите технологии стават по-ефективни, което води до спад на разходите за енергия от възобновяеми технологии.

Размерът на експлоатационните разходи е определен като процент от инвестиционните разходи, като в тази връзка отчитайки параметрите на международните пазари и предвид развитието на този тип ЕЦ в страната, експлоатационните разходи в действащите цени на електрическата енергия, произведена от ВТЕЦ, включват разходи за ремонти, материали, разходи за опазване на околната среда и др., като за ВТЕЦ с инсталирана мощност над 1 M W представляват в годишен план 1% от инвестиционните разходи до 5та година от експлоатацията включително, а от 6та до 12та година експлоатационните разходи за поддръжка нарастват на 4,00%. Предвид горното, отчитайки развитието на производството на електрическа енергия от възобновяеми източници в България и с оглед стимулиране на неговото развитие е обосновано да бъде приета стойност на експлоатационните разходи в размер на 0,57 € cents/kWh до 5та година от експлоатацията включително, а от 6та до 12та в размер на 1,67€ cents/kWh - за централи, с инсталирана мощност над 1 MW. Съдът изцяло кредитира заключението на вещото лице, като обективно, компетентно и безпристрастно, като същото не е оспорено и от страните. Ползваните източници за представени и приети като доказателства по делото, които също не са били оспорени.

В решението пространно Комисията е изложила аргументи как е стигнала до размера на инвестиционните разходи, като е анализирала всички известни и относими източници към момента на постановяване на цената 2014 г., не само за С. и К., но и за Европа. Това обстоятелство се потвърждава и от приетата по делото СИЕ (от отговора на задача 1 посочен по - горе).

На следващо място оплакванията на жалбоподателя, свързани с размера на експлоатационните разходи не са подкрепени с никакви доказателства или аргументи защо тези разходи следва да бъдат в размера, посочен в тази част от жалбата. КЕВР обаче в процесното решение подробно е изложила мотиви как и от къде е формиран размерът на тези разходи. Правилността на същите се потвърждава и от заключението по задача 1 от приетата по делото СИЕ.

По отношение на инфлацията КЕВР е извършила анализи към момента на постановяване на решението 2013 г. за период от 20 години напред. В тази връзка, при образуване на цените на електрическата енергия за ВТЕЦ за целия период на задължително изкупуване е извършена корекция на експлоатационните разходи, необходими за производство на електрическа енергия от вятърна енергия, чрез приложена прогнозна инфлация от 2%. Приетата прогнозна инфлация е след анализ и оценка на отчетни и прогнозни данни, както следва: отчетена инфлация май 2012 г. спрямо декември 2011 г. 1,6% (източник НСИ), прогнозна средна хармонизирана инфлация за 2012-2013 г. между 2,1 и 2,4%, съгласно актуализираната за периода 2012-2020 г. Национална програма за реформи на Република България (2011-2015 г.) на Министерство на финансите. В допълнение, в съответствие с одобрената от Народното събрание Конвергентна програма на Република България, средногодишната инфлация се очаква да се понижи до 2,1% през 2012 г., поради значителното забавяне в темповете на инфлация, отчетени в края на 2011 г. и първите месеци на 2012 г. Предвид горното и с оглед постигане на оперативна ефективност при работата на ВТЕЦ, прогнозната инфлация в размер от 2% е обоснована, както от макроикономическите прогнози, така и от отчетните данни.

Както вече се изложи по-горе по отношение на нетното специфично производство с влязло в сила съдебно решение, съдът се е произнесъл, че КЕВР правилно е установил НСП за групата производители.

Така от всичко гореизложено още веднъж се доказва, че аргументите на жалбоподателя за

нарушение на чл. 31 от ЗЕ във връзка с чл. 32, ал. 1 от ЗЕВИ са с икономически характер и се отнасят само и единствено за „Храбово Уинд 2“ ЕООД не следва да бъдат вземани предвид при преценката на законосъобразността на акта.

Съгласно чл.32, ал.1,т.1 ЗЕВИ Комисията за енергийно и водно регулиране ежегодно, в срок до 30 юни, определя преференциални цени за изкупуване на електрическата енергия, произведена от възобновяеми източници, с изключение на енергията, произведена от водноелектрически централи с инсталирана мощност над 10 MW.

Съгласно измененията, направени със ЗИДЗЕ /обн. ДВ, бр. 56 от 2015 г., в сила от 24.07.2015г./, в чл.31, ал.5 ЗЕВИ е регламентирано, че общественият доставчик, съответно крайните снабдители изкупуват произведената електрическа енергия от възобновяеми източници по преференциална цена за количествата електрическа енергия до размера на нетното специфично производство на електрическа енергия, въз основа на което са определени преференциални цени в съответните решения на КЕВР. Със ЗИДЗЕ, § 17 от ПЗР, е въведено и задължението на КЕВР да приеме в срок до 31 юли 2015 г. решение, с което да установи нетното специфично производство на електрическа енергия, въз основа на което са определени преференциалните цени в съответните решения на комисията, приети до влизането в сила на този закон.

Анализът на цитираните разпоредби еднозначно посочва наличието на легална и функционална връзка между определената преференциална цена на електрическата енергия и установяването на НСП.

Неоснователни са твърденията на жалбоподателя, че същият е възпрепятстван от възможността в пълен обем да упражни правото си на защита, поради незнание кога е публикувано оспореното решение на интернет страницата на КЕВР и съответно кога е началния и крайния момент на 14-дневния срок за обжалване. Видно е, че жалбоподателят е упражнил правото си на защита в пълен обем, като при справка на интернет страницата на КЕВР се установява, че оспореното решение е публикувано в деня на неговото приемане.

Неоснователни са и оплакванията на жалбоподателя, че не са изяснени фактите и обстоятелствата, които са от значение за изясняване на механизма на ценообразуване, тъй като релевантните източници са използвани в оспореното решение едностранчиво, подборно и целенасочено. В тази връзка, следва да се има предвид, че Комисията в рамките на своята оперативна самостоятелност е преценила обема на мотивите на решението, никъде в нормативната уредба не се съдържа изискване за обем и съдържание на мотивите. Неоснователно се твърди и, че при постановяване на оспореното решение КЕВР е нарушила чл. 14 от ЗЕ, като не е провела обществено обсъждане, както и чл. 13, ал. 3, т. 2 от ЗЕ, съгласно който заседанията на Комисията са открити, когато се разглеждат заявления или искания, свързани с утвърждаване на цени. Съгласно чл. 173, ал. 1 от АПК съдът решава делото по същество, когато въпросът не е предоставен на преценката на административния орган. Във всички останали случаи съдът отменя административния акт и изпраща преписката на съответния компетентен административен орган за решаване на въпроса по същество със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона (чл. 173, ал. 2 от АПК). Предвид това КЕВР се е произнесла с ново решение вместо отмененото, при спазване на указанията на съда, от административното производство от момента, в който същото е било опорочено, т.е. непосредствено от момента преди произнасянето с административен акт. В тази връзка, съдът не е отменил Решение № Ц-19 от 28.06.2013 г. и върнал преписката на КЕВР, поради нарушение на административнопроизводствените правила, по-конкретно поради неспазване на чл. 14 от ЗЕ. В случая КЕВР е анализирала всички факти и обстоятелства които са били относими, както и събраните данни от заинтересованите лица след проведеното обществено обсъждане преди

приемане на Решение № Ц-19 от 28.06.2013 г., поради което в конкретния случай, са осъществени всички процесуални действия в съответствие с изпълнение на влязлото в сила съдебно решение.

Във връзка с твърденията за неспазване на чл. 13, ал. 3, т. 2 от ЗЕ, следва да се има предвид, че разглежданото административно производство е инициентирано от КЕВР на основание чл. 32, ал. 1, т. 1 от ЗЕВИ, в редакция обн. ДВ, бр. 15 от 15.02.2013 г. и по своя предмет е за определяне на преференциални цени на електрическа енергия, произвеждана вятърни електрически централи. В този смисъл същото не попада в обхвата на цитираната разпоредба, хипотезата на която изисква наличие на заявление или искане за утвърждаване на цени, респективно лице-заявител, в качеството на страна и участник в административното производство по издаването на административния акт.

По отношение на твърденията за несъответствие е целта на закона: Съгласно Директива 2009/28/ЕО за насърчаване използването на енергията от възобновяемите източници до 2020 г. всяка от страните-членки трябва да постигне дял от 16% на енергията от възобновяеми източници в брутното крайно потребление на енергия, включително 10 на сто задължителен дял на енергията от възобновяеми източници в транспорта.

В изпълнение на разпоредбата на чл. 13, ал. 1 от ЗЕВИ, на 27 декември 2013 г. в Европейската комисия е бил изпратен изготвеният от министъра на икономиката и енергетиката втори национален доклад за напредъка в насърчаването и използването на енергията от възобновяеми източници, който отчита изпълнението на „Националния план за действие за енергията от възобновяеми източници“ (НПДЕВИ) за периода 2011-2012 г., като през 2012 г. е постигнат дял на енергията от възобновяеми източници в брутното крайно потребление на енергия в страната от 16.4 %. Съгласно чл. 12, ал. 1 от ЗЕВИ и НПДЕВИ задължителната национална цел на България до 2020 г. е постигането на дял от 16 %, с оглед на което в доклада е отчетено нейното изпълнение и е налице условието за прилагане разпоредбата на чл. 18, ал. 2 от ЗЕВИ.

С оглед на всичко изложено при това положение, при издаването на този нов акт, Комисията е била длъжна не само да издаде решение, с което да определи преференциална цена на електрическата енергия, произведена от вятърни електрически централи с инсталирана мощност над 1 MW, считано от 01.07.2013г., но и да изпълни задължението си, произтичащо от разпоредбата на § 17 от ПЗР на ЗИДЗЕ, като установи НСП, въз основа на което е определена преференциалната цена.

С оглед изложеното, съдът приема, че не е налице нищожност, както и незаконосъобразност на оспореното Решение № Ц-18/18.06.2021г. , в частта му по т. 1

Спазени са изискванията за форма на административния акт, в това число по отношение излагането на мотиви. Същото съдържа подробно описание на фактическите и правни основания за издаването му, което позволява по ясен и безпротиворечив начин да се проследи при какви факти и въз основа на правни норми е формирано волеизявлението на колективния орган.

Неоснователни са твърденията за противоречие на административния акт с Конституцията на Република България, конкретно с принципите за защита на собствеността /чл.17/ и и за равни условия за стопанска дейност / чл.19, ал.2/. С постановеното решение, не се засяга по никакъв начин възможността за разпореждане на жалбоподателя, т.е. правото му на собственост върху цялата произведена от него електрическа енергия.

Не са налице и основания за отмяна на решението поради противоречие с правото на

Европейския съюз. Всяка държава-членка гарантира, че нейният дял на енергия от възобновяеми източници, изчислен в съответствие с разпоредбите на членове 5—11, в брутното крайно потребление на енергия през 2020 г. е най-малко равен на нейната обща национална цел за дела на енергията от възобновяеми източници през тази година, който е и съответно посочен. Такива задължителни общи национални цели съответстват на цел от най-малко 20-процентен дял на енергията от възобновяеми източници в брутното крайно потребление на енергия в Общността през 2020 г. За да се постигнат по-лесно целите, всяка държава-членка популяризира и насърчава енергийната ефективност и енергоспестяването.

В обобщение на всичко изложено, съдът намира, че Решение № Ц-18/18.06.2021г., в частта му по т.1 е издадено от компетентен орган, в предвидената форма и при спазване на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена, в тази част. В останалата част, по отношение на жалбата с която се оспорва Решението в частта му по т. 2, същата на основание чл. 159, т. 6 от АПК, следва да бъде оставена без разглеждане и производството по делото бъде прекратено.

Водим от горното, Административен съд София - град, III- отделение, 36 -ти състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на „ХРАБРОВО УИНД 2“ ООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя А. Д. П., чрез адв. К. Р. Л., срещу Решение № Ц - 18 от 18.06.2021 г. на КЕВР, в частта му по т. 2 и ПРЕКРАТЯВА производството по делото в тази част.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ХРАБРОВО УИНД 2“ ООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя А. Д. П., чрез адв. К. Р. Л., срещу Решение № Ц - 18 от 18.06.2021 г. на КЕВР, в частта му по т. 1 .

Решението подлежи на обжалване в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: